

i Skat, bliver det kun en Skatteydelse af 1 Kr. 75 Øre. Jeg synes, at man godt kunde gaa dertil for disse smaa Formuers Vedkommende. Det kunde maaske siges, at der ogsaa var større Formuer, som man kunde gøre det samme med, og jeg har været tilbøjelig dertil tidligere, men ved nærmere Overvejelse er jeg kommen til den Erkendelse, at naar Formuen er over 10,000 Kr., er vedkommende sikkert i Stand til at skaffe sig en noget større Indtægt, saa det vil for det første blive yderst sjældent, at man der har med de smaa Indtægter at gøre, og dersom den paagældende Besidder af en saadan større Formue har en mindre Indtægt, vil det vist ikke være vanskeligt for ham at skaffe sig en forøget Indtægt.

Ændringsforslagene Nr. 10 og 11 gaa ud paa den af mig tidligere omtalte forhøjede Arveafgift. Til Motivering deraf maa jeg maaske sige, hvad jeg for øvrigt ogsaa har fremdraget under disse Sagers første Behandling, at det forekommer mig at være retfærdigt, at jo mere Samfundet overtager af saadanne Forpligtelser, der tidligere have paahvilet den enkelte, som f. Eks. ved Sygeplejen, hvor det offentlige griber mere og mere ind ved Hospitalsvæsen og med anden Støtte, paa Alderdomsforsørgelsens Omraade, hvor man nu letter de enkelte Personers Byrder i en stadig stigende Grad, bliver det retfærdigt ogsaa at tage en forøget Skat af Arv, der jo naar ned til Efterkommerne. Man har jo allerede nu en Skat paa Arv, som er stigende i Forhold til Arvingens Slægtskabsforhold til Arveladeren, men det forekommer mig, at det er ikke tilstrækkeligt, og jeg foreslaar derfor i mit Ændringsforslag Nr. 11, at Arveafgiften skal ordnes saaledes, at der af Arv, som tilfalder Ægtefæller, Livsarvinger eller Forældre, skal svares fra 1 pCt. af Arvesummer paa indtil 3,000 Kr. indtil 3 pCt. af Arvesummer fra 50,000 Kr. og derover. Med Hensyn til Arv, som tilfalder Søkende eller disses Børn, og som nu beskattes med 4 pCt., har jeg bibeholdt disse 4 pCt. for Arvesummer paa indtil 3,000 Kr., men derpaa ladet Afgiften stige indtil 7 pCt. af Arvesummer paa 100,000 og derover. For Arv, som tilfalder fjernere Slægtninge, er Skatten nu 7 pCt. Disse 7 pCt. har jeg bibeholdt for Arvesummer paa indtil 3,000 Kr., men derefter ladet Afgiften stige indtil 10 pCt. af Beløb paa 100,000 eller derover. Med Hensyn til ikke beslægtede er jeg i det hele taget gaaet noget videre end den nugældende Lovgivning, idet jeg

har sat Arveafgiften til 10 pCt. af Beløb paa indtil 3,000 Kr. og ladet den stige til 15 pCt. af Beløb paa 100,000 Kr. og derover. Det forekommer mig ikke at være uretfærdigt at paalægge Arv en saadan Skat i Henhold til, hvad jeg har bemærket med Hensyn til Arveskattens Natur. Jeg antager det for givet, at en saadan stigende Arveafgift vil indbringe ret betydeligt i Statskassen. Hvor meget den vil indbringe har jeg ikke været i Stand til at faa oplyst, da man paa Statistisk Bureau ikke er i Besiddelse af saadanne Oplysninger, at man deraf vil kunne udregne det. Men selvfølgelig vil den indbringe betydelig mere end den nuværende Arveafgift, og da jeg ønsker, at Afgifter af denne Beskaffenhed bør beholde denne Karakter, hvormed jeg har motiveret deres Indførelse, mener jeg, at hvad der indkommer i Statskassen ud over, hvad der efter de nuværende Regler gennemsnitlig er indkommet i de sidste 5 Aar, bør forbeholdes Forbedringer paa Sygeplejens, Skolevæsenets og Alderdomsunderstøttelsens Omraade. Jeg anser dette for at være en retfærdig Anvendelse af disse Midler og mener altsaa, at de ikke bør indgaa i Statskassen til ganske almindeligt Brug.

Endelig har jeg under Nr. 12 stillet Forslag om Indførelse af Skattemærker, hvorved man vil blive i Stand til at lette Indbetalingen af de direkte Skatter. Der er overalt en vis Frygt for at indføre direkte Skatter, idet man gør gældende, at disse, som skulle indbetales med større Beløb paa en Gang, der opkræves af en Skatteopkræver, Rodemester eller lignende, føles særlig trykkende, uagtet de som Regel for de smaa Skatteydere ville være betydelig lavere end de Skatter, som de allerede betale ved den indirekte Beskatning. Denne har den store Fordel, at man ikke mærker meget til, at man betaler Skatte, fordi Indbetalingen finder Sted i Smaabeløb, idet den indgaar i de Varepriser, man betaler for sit Vareforbrug. Hvis det var en Egenskab, som absolut maatte klæbe ved de direkte Skatter, at de nødvendigvis altid skulle betales med større Beløb paa en Gang, vilde denne Indvending have noget paa sig, men jeg mener, at de ikke behøve at have denne Karakter, og at man lige saa godt med Hensyn til dem som til de indirekte Skatter kan sætte Befolkningen i Stand til at betale afdragsvis. Dette kan lade sig gøre paa den Maade, at Staten udsteder Mærker, som kunne købes af Skatteyderne, naar de have Raad eller Lejlighed dertil, hvorved de ville betale